

QUART ANIVERSARI DE LA MORT DEL BISBE JOSEP MARIA GUIX I FERRERES

Catedral Basílica de Sant Pere de Vic / 28-VI-2013

Rm 8,31b-35.37-39 / Sal 22 / Jn 11,17-27

Complim el deure, que neix de la caritat, de pregar pel nostre germà el bisbe Josep Maria Guix i Ferreres en el quart aniversari de la seva mort. És un deure del bisbe diocesà pregar pels bisbes que l'han precedit, principalment pel seu antecessor. I és també un deure de tota la comunitat diocesana fer el mateix. La nostra pregària en aquesta catedral és, si és possible, encara més oportuna, ja que aquí reposen les restes mortals del bisbe Josep Maria Guix en l'espera de la resurrecció, quan a la fi dels temps el Senyor es manifestarà ple de glòria i majestat. El qui va morir en la creu i fou sepultat és el Senyor ressuscitat i vivent i gloriós assegut a la dreta del Pare. I és el mateix el qui farà brillar en el cel, perquè tots els homes ho vegin, el signe de la creu gloriosa en què ell va redimir tota la humanitat del pecat i de la mort (cf. Mt 24,30).

En l'evangeli hem escoltat el diàleg de Jesús amb Marta, la germana de Llätzer. Jesús davant la mort del seu germà la porta vers ell: *Li diu Jesús: Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi no moriran mai més.* I li fa la pregunta fonamental: *¿Ho creus, això?* Marta expressa la fe, no com una freda acceptació d'unes veritats, sinó com el que és realment la fe: el trobament personal amb Jesús, el Crist: *Ella li diu: Sí, Senyor: Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món.* La fe és una acció que ens fa posar davant la persona de Crist i fa néixer en el més pregon del nostre cor la relació de confiança, de donació, d'amistat, d'adoració.

I el fet de creure en Jesús, el Messies, el Fill de Déu, fa néixer l'esperança de la vida eterna i de la resurrecció. Per això podem cantar amb tota certesa, bo i mirant Crist, mort i ressuscitat: *El Senyor és el meu pastor, no em mancarà mai res... Ni quan passo per barrancs tenebrosos no tinc por de res* (Sal 22,1.4). Ens deia Benet XVI en l'encíclica *Spe salvi*: «El veritable pastor és aquell que coneix també el camí que passa per la vall de la mort; aquell que àdhuc pel camí de la darrera soledat, en què ningú no em pot acompanyar, va amb mi guiant-me per a creuar-lo. Ell mateix ha recorregut aquest camí, ha baixat al regne de la mort. L'ha vençut, i ha tornat per acompanyar-nos ara i donar-nos la certesa que, amb ell, es troba sempre un pas obert. Saber que existeix aquell que m'acompanya àdhuc en la mort i que amb la seva *vara de pastor m'asserena*, de manera que *no tinc por de res* (cf. Sl 22,4), era (i és) la nova "esperança" que brotava (i brota) en la vida dels creients» (núm. 6).

Amb aquesta fe, que és la substància del que esperem i prova del que no veiem (cf. He 11,1), nosaltres celebrem aquesta eucaristia en sufragi per l'etern descans del qui fou a la terra representant de Crist en el ministeri episcopal a favor d'aquesta Església de Vic, durant vint anys. És bo que el recordem a ell i tot el que va fer per nosaltres sempre, però de manera especial avui en el quart aniversari del seu traspàs. Tanmateix és clar que el que realment val és el que resta en el cor de Déu en l'eternitat, en l'etern present, que mai no passarà. I per això nosaltres celebrem l'Eucaristia en sufragi per ell. Avui, l'Església prega pel qui fou el seu pastor, però també pel qui fou el seu fill. L'Església, com a Mare, ha dut sacramentalment en el seu si el cristià i bisbe Josep Maria Guix durant el pelegrinatge terrenal, i ara, en aquesta eucaristia, una vegada més, el posa a les mans del Pare. L'Església ofereix al Pare, en el Crist, per l'Esperit Sant, el fill de la seva gràcia, unit a l'ofrena de Crist, l'única plaent

al Pare i veritable salvació i redempció. Ens recorda el *Catecisme de l'Església Catòlica*: «L'Eucaristia és el cor de la realitat pasqual de la mort cristiana. Aleshores l'Església expressa la seva comunió eficaç amb el difunt: oferint al Pare, en l'Esperit Sant, el sacrifici de la mort i de la Resurrecció del Crist, li demana que el seu fill sigui purificat dels pecats i de les seves conseqüències i sigui admès a la plenitud pasqual de la taula del Regne. A través de l'Eucaristia celebrada així, la comunitat dels fidels, especialment la família del difunt —en aquest cas, tots nosaltres; perquè, oi que la diòcesi és la família del bisbe?—, aprèn a viure en comunió amb el qui "s'ha adormit en el Senyor", combregant amb el Cos de Crist, del qual és membre vivent, i pregant tot seguit per ell i amb ell» (núm. 1689).

Sant Pau ens ha parlat de la certesa de l'amor de Déu a favor nostre manifestat en Crist Jesús, el seu Fill i Senyor nostre. I ens ho ha dit amb paraules clares i plenes de llum, per a nosaltres que recordem amb cor agraït el bisbe Josep Maria Guix: *Estic ben segur que ni la mort ni la vida... ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu, que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima*. I així és: la mort no ens pot separar de l'amor de Déu. I en aquest amor de Déu posem nosaltres tota la nostra fe i esperança. L'esperança és creure en l'Amor. I nosaltres no creiem en un amor qualsevol, sinó en l'Amor que és més fort que la mort. Per això, tot i la separació temporal de la mort, sabem que hi ha una comunió en el present i una reunió en el futur. En efecte, morts, de cap manera no ens separem els uns dels altres, perquè tots recorrem el mateix camí, perquè vivim per al Crist, i ja ara estem units al Crist, anant tots vers ell i ens reunirem en el Crist, formant en l'eternitat el Cos de Crist que participarà de la vida i de la glòria per sempre.

Preguem amb fe, esperança i caritat pel nostre germà el bisbe Josep Maria Guix i Ferreres, però també, confiant en la misericòrdia divina, ens encomanem a la seva intercessió per la diòcesi. Que ell sigui sol·lícit per l'Església que peregrina per aquest món en aquesta terra beneïda de Vic, i ens encomani a la intercessió de santa Maria, Mare de Déu, en el nostre dia a dia; aquella a la qual ell va dedicar una carta pastoral amb el títol de *Santa Maria de les feines senzilles*, amb motiu del 75è aniversari de la coronació canònica de la Mare de Déu de la Gleba. Així sigui.